

Kappale 2. Minulle jäi riitaisesta, mutta onnekseni lapsettomasta avioliitosta käteen matkavene. Kolmekymmentä vuotta vanha, seitsemän metriä pitkä, muovirunkoinen sisävesiristeilijä, jolla ei ole kovempaan aallokkoon mitään asiaa. Toisaalta eipä minua aallokko kiinnostakaan. Veneessä on kolmen poikamieskesäni ajan maattu naisia ja krapulaa, otettu nousua ja loivennusta. Satamasta ei ole kauhean usein vesille liikahdettu. Makuupaikkoja on tasan kaksi, enkä ole onnistunut houkuttelemaan kerralla matkaani niin monia naisia, että se olisi ikinä muodostunut ongelmaksi. Pikemminkin ongelmana on ollut se, että välillä rima on pitänyt laskea ihan maahan saakka, että on saanut edes sen toisen patjan täytettyä. Työvoittoja, jotka poikivat aamuisin kylmäväreitä ja toisinaan antibioottikuureja. Veneen nimi on Savannah, se on sininen ja lepäilee laiturissa muutaman kilometrin päässä työpaikaltani. Satamaan on huomenna tulossa nosturiauto, nostelemaan veneitä talvipukeille, omani muiden mukana. Tänään piti tyhjentää vene kaikesta turhasta, kuten patjoista, ruokatarvikkeista, tyhjiä pulloista ja käytetyistä kortongeista. Hyppään Toyotaani, ja kurvaan ensiksi mäkkäriin autokaistalle. Finninaamainen kolvi pussittaa hampurilaisaterian, jonka heitän repsikan paikalle, ja jatkan matkaa kohti satamaa. Satamaan on keskustan baareista huomattavasti lyhyempi matka kuin Tampereen kaukaisimmassa lähiössä sijaitsevaan asuntooni, joten vene on etkoille ja jatkoille mitä logistisin ratkaisu. Venekerhon satama ei ole aidattu, mutta öisin alueella partioidaan vapaaehtoisvoimin, mikä on pitänyt vahingonteot kohtuullisen hyvin aisoissa ilman aitaakin. Parkkeeraan autoni niin lähelle laituria kuin pääsen, jotta minun ei tarvitsisi raahata painavia patjoja mahdottomia matkoja. Laiturissa ei ole enää kuin muutama vene, moni on jo pistänyt paattinsa talviteloille. Roskasäiliöiden luona touhuilee joku yksinäinen äijä, muuten on täysin kuollutta. Kaikesta näkee, että veneilykausi on ohitse ja talvi tulossa. Kävelen laituria pitkin veneelleni, joka on aivan laiturin päässä, parin isomman paatin takana. Kaikki näyttäisi olevan kunnossa, kiinnitysköydet ovat pitäneet eivätkä kylmän kangistamat lokit ole jaksaneet paskoa kannelle kuin pieniä ruikkuja. Kun väännän avainta veneen oven lukossa, huomaan että roskasäiliöillä touhunnut äijä tassuttelee laituria kohti. En kiinnitä ukkeliin sen enempää huomiota, vaan astun sisälle kajuuttaan. Mistäköhän sitä aloittaisi, mietin ja katselen ympärilläni veneessä. Päätän aloittaa tyhjiä pulloista. Olen juuri saanut kaapin oven auki, ja ihastelen kesäisiä aikaansaannoksiani, kun roskasäiliö-mies astuu veneeseen. - No mutta terveppä terve! Virkkoo Minkkinen, ilman hymyn häivääkään. Käyttöpäällikkö Minkkinen tehtaalta. Voi vitun vittu. Minkkinen kuuluu veneseuraan yhtä todennäköisesti kuin minä kuulun Naisasialiitto Unioniin. Tämä ei ole nyt hyvä juttu. - Terve Minkkinen, oletkos veneen ostanut? - Miksi ostaa koko lehmää, jos tekee mieli maitoa, vai miten se nyt meni? - No niinhän sitä sanotaan, joo. - Lopetetaanko paskanjauhaminen? - Lopetetaan vaan, mitä asiaa? - Sinä saatanan kenopää olet pannut meidän Irmelin paksuksi. Minun Irmelini. Suuni jää auki, enkä keksi sille hetkeen muutakaan käyttöä. Yllätys lamauttaa hetkellisesti. Lopulta on pakko kakistaa jotakin suusta ulos, vaikka kieli tuntuukin kuivuneen kitalakeen kiinni. - Niin että mitä sanoit? - Sinä olet saatana nussinut kesäpäivien aikaan meidän Irmeliä kolmoskerroksen neukkarissa. Jumalauta edestä ja takaa! Tukalasta tilanteesta huolimatta en voi olla miettimättä, onko se nyt sitten hänen Irmelinsä vai heidän Irmelinsä. Enkä kyllä muista että edestä, mutta lienee nyt yhdentekevää missä asennossa Irmeliä on tuupattu. Tuupattu on. Ei sen vuoksi että Irmeli olisi ollut jotenkin erityisen hyvännäköinen, vaan siksi että herra Minkkinen yritti hommata minulle vuosi sitten potkut, kun löysi minut kesken yövuoron nukkumasta paperirullan päältä. - Minä olen katsonut valvontakameran nauhalta, saatanan paska. Securitaksen poikien kanssa katselin kun vaimoani naitiin. Ai jumalauta! Tulin tosiaan firman kesäjuhlilla talutelleeksi myyntisihteeri Minkkisen yläkerran neuvotteluhuoneeseen, mutta mistään neitsyen viettelystä ei kyllä voida

puhua. Päinvastoin, akka kävi kiinni kuin sika limppuun. Minä kostin, hän toteutti itseään. - Olin kovasti kännissä, mutta näin on käynyt, en minä sille enää mitään mahda. - Sinun ei kuule kohta tarvitse enää yhtään mitään. Lihavaksi mieheksi Minkkinen toimii yllättävän nopeasti. Yhdellä sulavalla liikkeellä hän nappaa tulipukunsa taskusta mustan pistooli, ja työntää sen lyhyen piipun sieraimestani sisään. - Me lähdemme nyt risteilylle. Aseen piippu venyttää sierainta, ja pullistunut suoni tykyttää Minkkisen otsalla. Nyt on otettava tosi varovasti. - Älä herran jumala ammu, tehdään ihan niin kuin haluat. Minkkinen ottaa pistoolin ulos sieraimestani, josta valahtaa reipas verinoro suuhuni. Tuuppaa minut ovesta ulos ja tökkii pistoolilla vaihteeksi niskaani. - Irroita köydet. - Juu, juu, ota ihan rauhallisesti. Mietin pitäisikö minun yrittää juosta karkuun tai hypätä järveen, mutta en uskalla. Koitan vilkuilla näkyisikö rannalla kukaan joka voisi huomata ahdinkoni, tai jolta voisin pyytää apua, mutta hiljaista on. Kun en muutakaan keksi tai uskalla, irroitan köydet. Minkkinen tuuppaa minut aseensa piipulla takaisin veneeseen. - Käynnistä vene ja aja järvelle, sanoo Minkkinen, nyt aivan värittömällä äänellä.